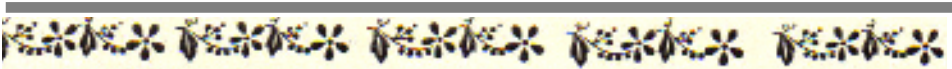

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Bayer Béla

Status

Ágbordák közt vérfolt.
Szelek zsolozsmáznak.
Balladát vigyáz a kopjafa.

Krisztustövis őrzi
alvó két leányom,
avarfüst nehéz az éjszaka.

Arcok holdudvarán
álmatlan vergődöm,
felmagzik a jelen tébolya.

Akárha megtartó
barbár szertartáson:
csillagom: karmazsin pirula.

Medve Zsolt

Hitetlen hívők

Öl...

Ki eladott harminc pénzért,
s csókkal árult el téged,
bűn bánva szaladt kötélért,
így fizetve meg véred.
Drága ez a harminc ezüst,
mely életet hoz halálnak
jöttével. S a pokoli üst,
melyben lelkük valának
az árulóknak, szintén e
harminc ezüstnek teteme...
S érettük nem szól fohász,
maradnak büdös kovász!

Sír...

A szikla, mely tagad hegyet
szava előtt kakasnak,
midőn ütik már a szeget,
sírva dől a falaknak.
Szégyennek mocskában ázik,
hisz kőkemény szikla volt,
s most háromszor is hibázik,
és lelkén szárad e folt,
hogy később majd erős legyen,
s pogányoknak hitet vigyen.
Mert Szent Jánosnak vize,
nem csak zsidóknak hite...

Hisz...

Meghalni jöttél közénk, hogy
általad nyerjünk életet.
S midőn elernyedtest rogy
sírba, kik hazug vértet
viselnek, isznak vállvetve
hazug bálványról csorgó

vért. S buzgón keresztet vetve,
mint éhező kuncsorgó...
Úgy zengik neved az égbe:
"Ne vigy minket kísértésbe!"
S közben tudják: nevetve
szögezték ők keresztre...

Mert...

Nem hitték, hogy eljött a nap,
mikor jó a megváltó,
s félt tőled a sok hazug pap,
mert hatalmuk mulandó...
De arcukon torz ijedtség,
mert sírod üres harmad
napra, s tudják: a fizetség
részükről el nem marad!
Remegve esnek most térdre,
irgalmat remélnék félve,
mert közeleg az óra:
Mehetnek számadóra!

Fél...

Ki a keresztre tétetett,
és bár szája másként szól,
de tudja már, hogy "tévedett",
s az égi kürt neki szól...
Mikor Isten nyilatkozik
a bűnös lelkek felett,
majd szaporán szabadkozzék:
"Mi azt hittük, eretnek!"
De a szó akkor már kevés,
s farizeusnak menekvés
csak is a halál lehet,
mert átkozta az eget!

2005. február 11.

Medve Zsolt

Hagyd fiam, csak egy részeg disznó!

Ma reggel ziháltan ébredtem egy furcsa álomból, melyben nagyjából ötven éves voltam...

Éppen a Móricz Zsigmond körtéren sétáltam. Nyár volt, iszonyú forróság. A száraz levegő csak úgy égette tüdőmet, de hát nem tehettem mást, muszáj volt mennem és az épp aktuális ügyes-bajos dolgaimat intézni, mikor egyszer csak furcsa érzés lett rajtam úrrá. A vérnyomásom a magasba szökött, s a szívem vadul kezdett kalimpálni, majd nem-sokára egyensúly érzésem is cserbenhagyott, s csak ténferegtem jobbra-balra az emberek között, s amiben tudtam, abban kapaszkodtam meg, míg végül összecsuksultam, mint a harmonika...

A nap kegyetlenül tűzött bele pupilláimba, melyek vad igyekezettel próbáltak ellene védekezni, s a minimálisra szűkültek, de hiába. Próbáltam lehunyni szemeim, de képtelen voltam felettük kontrollt gyakorolni, csak feküdtem ott segísége várva, miközben látásom egyre jobban homályosodott. De mindhiába a várakozás. Az emberek megbámultak, ahogy fekszem egy kapualjban sután, de senki sem segített. Mentek tovább dolgukra, mintha mi sem történt volna, mígnem egy kisgyerek jött felém édesanyjával. Akkor már alig volt kapcsolatom a külvilággal, de még torz tompa hangot hallottam, amint a kisgyermek megszólal:

- Az a bácsi miért fekszik ott, anya?

- Hagyd fiam... csak egy részeg disznó!

És már mentek is tovább, miközben én

ott haldokoltam a betonon...

Aztán egyszer csak visszajött a kép. Egy szobában lebegtem, s fentről néztem, amint az orvosok tehetetlenül állnak az ágyam felett, s azon tanakodnak, vajon ha hamarabb hoznak be, akkor túléltem volna-e az agyvérzésem...

S ekkor felriadtam az álomból...

Kondor Jenő

K é k

Feltört utamon
goromba fényben
araszolgotom
döcögő létem

Kavicsok között
utam ha lelném
ha mosolyoghatnék
s engedné az elmém

szakítnék virágot
szemed kék sugarát
virradó tavaszban
búvó kis ibolyát

Kék fénye rettentesen
bajtól és bútól
Hessentsen mosolyod
minden bánatomtól

Pákozdi Gabriella:
eredéstől születésig

aranysárga
álom-rózsa
bíbor ég
cérna-lét
csontszín reggel
derűs okker
ezüst éj
émely-tél
foltban dobban
gömbben szunnyad
gyöngyszín lét
hamvas kép
izzó kamra
írott karma
jeges rém
kegyes fém
lila ráncú
lepke harcú
lányka-lény
Luca-fény

Nagy L. Éva

Megperzselt madár

Vérzik a Nap átkos széle,
madarak sem szállnak délre,
röpke szárnyuk mind leégne.
Mi is égünk, izzik szemünk,
fénycsóvák közt eltévedünk.
Szánkból a szó perzselő lett,
leheletünk is már éget.
Emészt a tűz, mindent felfal,
belénk is mar rút karmokkal,
lángol, lobog egyre éget,
haldoklik a szép költészet.

Kovács I. József

Búcsúszonett

(csillaggá váltál, jó Anyám)

Este van, felkél a Hold a domb mögött,
sötétre festi mind a zöldet.
Szemeimbe egy-egy könnycsepp költözött,
Anyám halotti lepelbe öltözött.

Beborít mindent a fekete fátyol,
a lelkem remeg és úgy sajug.
Új csillag ragyog ott távol az égen,
és rám mosolyog: "Fiam, veled vagyok!"

Búcsúzunk sírodnál könnyeink ontva,
mert csillaggá váltál, drága jó Anyánk.
Szeretett fényed ránk ragyog az égről

Te vársz reánk a fények erdejéből
- a lélek útjain most is veled vagyok -,
s vigyázzák léptünk szárnyas angyalok.

Katona Brigitta

A vadászat vége

Kiapadtak a könnyek...
Csapda mélyén
nem vergődik az elejtett vad,
csak néz üres szemekkel
s megadja magát
egy nagyobb erőnek.
Tudja már:
fák fölött keserű halál
a vadászat vége.

T. Ágoston László

L a k ó t e l e p

Miközben a teáját kitöltötte a bögrébe, kinézett az ablakon és meglátta az erkélyen cigarettázó férfit. Szertartásosan, mély főhajtással üdvözölték egymást, sőt még a kezükkel is intettek, hogy egyértelműbb legyen a tiszteletadás. Mióta nyugdíjba került, szinte minden nap megismétlődik ez a jelenet. Ő a reggeli teáját issza a lakótelepi konyhaablak alatti beépített asztalnál, a másik meg a kávéját szűrőcsölgetve fújja a füstöt az erkélyen. A felesége nem tűri, hogy a lakásban bagózzon. Tűzről pattant menyecske lehet. Véletlenül tanúja volt néhány vitájuknak, ami az erkélyen végződött, s ilyenkor egy cseppet se irigyelte a bagóst. Mert igaz, hogy szemrevaló, csinos asszony a felesége, de ha az egyszer kinyitja azt a csöpp kis száját... Nem is nagyon volt más érve a vitában, mint hogy "igen, anyukám", "úgy lesz drágaságom"... Biztosan úgy is lett.

Több, mint tíz éve laknak egymással szemben, több mint tíz éve üdvözlik egymást naponta az ablakon keresztül, de tulajdonképpen nem tudnak egymásról semmit. Még a másik nevét sem. Egyszer, évekkel ezelőtt elhatározta, hogy megtudja, ki ez az ember. Jól tudja ő, hogy manapság nem divat az efféle kíváncsiszkodás, mindenkinek joga van az anonim magánélethez, meg minden. Ki is talált egy érdekes mesét a rég elvesztett jó barátáról, ha netán véletlenül valaki megkérdezné, mit keres egy idegen ház postaládái között. Aztán amikor ott állt a lépcsőház falát szinte teljesen beborító szürke fémkazetták előtt, összezavarodott. Képtelen volt eldönteni, hogy a harmadik emeleti folyosó első, vagy utolsó ajtaja az, amit keres. Mert ha az első, akkor Kovács. Kovács János. Ellenben ha

az utolsó, akkor Balogh István. Netán ifjabb Balogh István. Igaz, nem emlékszik rá, hogy akár egy idősebb, akár egy fiatalabb férfit látott volna valaha is az erkélyen, de ez nem jelent semmit. Lehet, hogy az öreg ágyhoz kötött beteg, vagy a fiatal elköltözött hazulról az anyja szekatúrája miatt. A nevét meg rajta hagyta a postaládán, mert ki se jelentkezett a lakásból. Ez is lehet. Viszont ha jól megnézi a fizimiskáját, inkább Kovácsnak néz ki, mint Baloghnak. Így aztán maradt minden a régiben. Pontosabban a bagós név nélkül.

Aztán arra gondolt, hogy megfejti, mi lehet a foglalkozása. Az erkélyen ő locsolgatja a virágokat, és ha kellemes idő van, mindig kirakja a két kis hullámos papagájt egy székre, és hosszan beszél hozzájuk. Hát persze, mert ezek nem ripakodnak rá, mint a felesége. Ebből viszont még nem következik, hogy kertész lenne, vagy valami hasonló. Sőt... Egyik ismerőse főszakács volt egy előkelő étteremben. Otthon meg be se tette a lábát a konyhába. Van ilyen. Eszerint autószerelő se lehet, mert elég gyakran bütyköli a kocsiját a parkolóban... Olykor még a szomszédját is. Az biztos, hogy nem gazdag ember, mert legalább tíz éves Fiattal jár, nyakkendőt meg nagyon ritkán visel. Mostanában elég sokszor van otthon napközben. Lehet, hogy munkanélküli? Manapság negyven év fölött hamar az utcán találja magát az ember. Az asszony is ezért prézsmitálhat ennyit. Meglehet. Különben a fene bánja. Integet neki és kész.

Mióta nincs házmester, meg lakónyilvántartó könyv, alig ismer valakit az új lakók közül. Hajdan az volt a szokás, hogy amikor valaki beköltözött egy lakásba, végigjárta az egész házat, és mindenkinek bemutatkozott. Lehet, hogy a felesége jegyezte meg a nevét, de azt tudták, hogy az a jóképű fiatalember, aki előre

köszön a lépcsőházban, a múlt héten költözött be a harmadikon a saroklakásba Tóthék mellé. Még akkor is végig kellett csinálnia a bemutatkozási tortúrát, ha albérlőnek költözött be valahová. A főbérlőt szolták meg, ha elmulasztotta. No, persze őt is leparasztolták a háta mögött, és mindaddig idegennek nézték, míg el nem költözött.

Márpedig egy régi, körfolyosós pesti házban nagy büntetés volt idegennek lenni. Mert ott mindig mindenki tudott és látott mindent. Azt is, mit főz vacsorára Kovácsné az urának, meg azt is, hogy Balogh az este későn jött haza, mert nagyon elidőzött a macájánál. Nem annál a szőkénél, a fenét! Azzal már két hete összeveszett. Most egy barna nője van. Ez a szerencsétlen Rozi meg mossa a gatyáját. De hát ő tudja, miért túri...

No igen... Ha Kovácsné konyháján odakozmált a rántás, ketten is ugrottak, hogy kiségték. Balogh macáján is csak mosolyogtak, mert nagy természetű ember, de hát csak a mi fiunk... "Te különben is jobb, ha tartod a szádat, Teri, mert látta ám az öreg Némethné a szembe lakásból, amikor éjfél után belépett az ablakodon. Ja, amikor egy hétig éjszakás volt az urad. Tőlem ugyan nem tudja meg, de hát te is tartsd súlyban azt az édes, pici szádat!"

Az idegent senki se vette észre, de mindenki figyelte. Köszönés nélkül mentek el mellette a lépcsőházban, de a következő fordulónál már összesúgtak a háta mögött, hogy: "Ez a paraszt már megint eldobta a csikket, ideje lenne összeszedetni vele. Különben is, honnét van ennek pénze amerikai cigarettára?" Aztán meg hazafelé menet rászóltak az ablakból: "Keres valakit, fiatalember? Már másodszor látom itt ténferegni a folyosón. Ha netán valahonnét eltűnik valami, még azt találják hinni, hogy maga a tettes."

- Én... én itt lakom a harmadikon - hebegette az idegen.

- Érdekes, eddig még sose láttam, pedig nekem már az apám is ebben a házban született. A nevét se látom a postaládán...

- Még nem volt rá időm. Tegnapelőtt költözködtünk... Különben Faragó vagyok. Faragó János.

- Jól van, majd bejön hozzánk is Faragó úr, ha lefaragta a teendőit...

És Faragó János mindenkéhez bement tiszteletét tenni. Ha volt felesége, őt is magával vitte. Gyakran előfordult, hogy a korabeliekkel rögtön össze is tegeződtek. Különösen olyankor, ha akadt valami közös ismerős, akiről a másik tudott valami szaftos pletykát, amin olyan jókat lehetett heherészni. Aztán mindketten megfogadták, hogy így görbülnének meg, ha elmondják valakinek. Az idegen máris "a mi fiunkká" vált, és mindenkinek előre köszönt.

Hmm... már megint költözködnék a szomszéd lépcsőházban. Ott áll az a nagy, sárga ponyvás teherautó. A múlt héten is ezek költöztettek valakit. A sofőr, meg a két rakodó. A ponyvára rá van írva a kft. neve, telefonszáma. Alatta meg a szlogenjük: "Akar gyorsan, biztonságosan és O L C S Ó N költözni? Tárcsázzon, a többit meg bizza ránk!" Valóban fiatalosan, rutinosan teszik a dolgukat. Afféle kigyúrt izomzatú díjbirkózók, akik ketten visznek föl a tizedikre egy zongorát. No jó, legyen inkább háromajtós szekrény, mert a lakótelepen nem divat a zongora. Legfőljebb a szintetizátor fülhallgatóval, mert ezeken a falakon már a bableves zaja is áthallatszik.

Aki teheti, elköltözik. Ha van rá pénze, valamelyik közeli faluban vesz házat, mert most ez a divat, a zöldövezet. Aki meg nem tudja fizetni a közös költséget, kisebbre cserél, vagy a hajléktalan száll

lásra költözik. Senki se keresi. Az öreg-asszonyt se keresték a másodikon. Egy hete halott volt már, amikor rátörték az ajtót. Azt hitték a szomszédai, hogy gázömlés van nála, az olyan bűdös.

Amikor ideköltöztek, még mindenki köszönt a lépcsőházban. Még a gyerekek is. Hát persze; örültek az új lakásnak, elbeszélgettek egymással a szomszédok, és együtt szidták a tanácsot, hogy nem képes kitiltani a játszóteréről a kutyákat. Akkor még több volt a gyerek, mint a kutya. A vita egyetlen eredménye az lett, hogy a kutyások és a gyerekesek szó nélkül mentek el egymás mellett, és a felnőttek figyelmeztették az apróságokat, hogy ennek a hülye bácsinak nem kell köszönni. A figyelmeztetés olyannyira eredményes volt, hogy a jól nevelt gyerekek egy idő után mindenkit hülye bácsinak néztek, s nem fogadták a köszönésüket. Miután megalakultak az önkormányzatok, egy kutya lett a képviselő, s első intézkedéseként fölszámolta a balesetveszélyes játszóteret.

Teltek, múltak az évek. A gyerekek felnőttek és eltemették az öregeket. Vagy szociális otthonba adták őket, ahol ráérnek elcseverészni a többi vénnel. Az idő pénz, a pénz karrier, nem lehet akárkire fecsérelni. Ez az egy életünk van, és ez is olyan rövid, nem fér bele más, csak én. Az énnel és a karriernel mindent és mindenkit alá kell rendelni. A régi balfácánok azzal vigasztalták magukat, hogy a túlvilágra nem viheti magával az ember a pénzét, gazdagságát. Nem hát. Éppen ezért kell itt kiélvezni minden percet, minden fillért. Ha kell, akár a másét is. Az utolsó cseppig kiüríteni az élvezetek poharát. Nem érünk rá másokkal foglalkozni, s lehetőleg velünk se foglalkozzon senki!

Egyik nap egy teherautó állt meg a ház előtt. Néhány fiatalember szállt ki belőle. Fölmentek a negyedik emeletre,

és elkezdtek lefelé hordani a bútorokat. A lakók csak nézték őket, s már majdnem megkérdezték, ki lesz az új tulajdonos, de aztán megrándították a vállukat, és becsapták az ajtót, nehogy azt higgye már valaki, hogy őket érdekli a mások dolga. Csak arra figyeltek föl néhányan, hogy este jajveszékelt valaki a negyediken, mondván: "Jaj Istenem, kiraboltak! Csak a négy fal maradt. Emberek, hát senki nem vette észre!?"

Dehogynem. Olyannyira észrevették, hogy két újabb zárat szereltek az ajtajukra, elé rácsot, s még a folyosóra is újabb vasrácsot szereltek, hogy azon tisztes szándékú ember át nem hatol. Még a tűzoltó sem. No, meg azért is, hogy minden ajtónyitáskor elmondhassák: "A fene egye meg ezt a sok rohadt kulcsot! Könnyebb lenne fölrobbantani az egészet." Volt, aki megfogadta a tanácsot. Persze a szakavatott tolvaj könnyedén eligazodik a kulcsok között. Ideje is van rá, hiszen senki se kérdezi meg tőle a lépcsőházban, hogy "keres valakit, fiatalember?" S ha azt a sok zárat egyszer valaki magára zárta, eszébe se jut újra kinyitni, hogy szót válthasson valakivel. És arra is rest, hogy megkérdezze a szomszéd nevét. Így aztán a tegnapelőtt beköltözött Faragó János örökre névtelen marad, és mindenkinek idegen. Nem lesz közös ismerőse senkivel, s nem kell meggörbülnie, ha elmondja valakinek a szaftos pletykát.

A lakótelepi konyhaablak alatti beépített asztalon lassacskán kihűl a tea. Az erkélyen álló férfi is felhőrpinti a kávéját, elnyomja a csikket, még int egyet az ablak felé, s indul tovább. Beül a tízéves Fiatjába, s elpöfög a belváros irányába. Balogh, vagy Kovács János? Nem mindegy? Az erkélyről a bagós, aki még tud köszönni.

Puskás Zsolt

Újévi kérdések

A Világ?
(...) vagy folyamatosan ünnepel,
vagy két ünnep között
folyamatosan új ünnepre vár.

Atyám?!
Mit tegyen gyermeked, aki minden
ébredésével
megszüli egyszülött fiad,
hogy éjszakára önkezevel feszítse fel
a keresztfára?

(...)

Atyám!

Nehéz, fekete idők jőnek!
Súlyos, sűrű sorsot adtál
minden keresőnek.

Baráti Molnár Lóránt

Bradbury álma*

antivilág-kontingum idő-alagút
csillag-ködön túli ametiszt-szín éj
asztrál-síkok bíborfényű csend
pulzálják a kozmosz új üzenetét

*Ray Bradbury a XX. század legjelentősebb amerikai sci-fi
írója volt.

Magyari Barna

Csont-hús hálóban

sejtből kedvest hajtogat az alkonyat
a hév igazzá sminkeli arcodat

halántékom mögé forróság hatol
hálóinged csap fel a tudat alól

kék szemed izom mint vizet a spongya
alakod verssé a végtelen fonja

érintésedtől fénye lesz a létnek
nedveim immár nyelveden beszélnek

ez nem a vad sors hanem gyönyör-sziget
csont-hús hálóban ficáncol a szíved

A pengeélű magány

nem mindegy milyen eszme
velőerdőben a szél
olykor pár szó-vihartól
az emberfaj elalél

a hiányok lelkünkre
mind hideg masszát kennek
didergésünktől csápja
reszket a végtelennek

mikor e vad világban
kevés a fény sok az árny
az egészből körbevág
a pengeélű magány

s a csöndből kidomborul
a gyönyörű nő melle
rajta merengve járok
akár a lépcsőn fel-le

Csillag Tamás

Lehetnék

Lehetnék apró, barnásszürke madár, nagy
Riadt szemű, aki elhallgat, ha este lett,
Olyan, aki szellőcskével játszik fegyverek helyett,
És elrémítene az éjszaka csendje. Vagy
Lehetnék öntörvényű farkas, halállal
Barátkozó, olyan, aki minden zsarnokot megvet,
Szabad lennék, csak a holdnak vallanék szerelmet,
És őszinte hittel ölnék, alázat nélkül.
Fekete vadászok csalnának tőrbe végül.
Vagy lehetnék virág, zöldes szárú estike,
Szükszavú, tűnődő, lilásszirmú barát.
Az ablakodból minden éjjel elúzném a halált...

Ringatás

Aludj csak, lassan elringat az este,
A ringó sötét nyugalmat csepegtet
Záródó pillájú tündérszemedre.
Ne háborgasd tovább a szendergő hitedet.
Nézd, álmosan ásít a vadgesztenyék sora,
Barlangjába bújik állat és ember,
Lehunyja szemét a lebbenő vitorla,
Zátonyokat álmodik a csobbanó tenger.

Alszik a halász, mélyebben alszik a csónak,
Csónakmélyben hever az evező,
A munkás sem felesel a feljebbvalónak,
Szerelmesen öleli a pokróc, a heverő.
Nézd, örvénylik a csend, a csillagok forognak,
A vitorlarúd ezer álommá törik,
S ha fülelsz, a csendben hallhatod,
Ahogy a koboldok varázsfonálból álmaidat szövik...
Bájoló ujjai nyomán szendergünk reggelig.

Sárközy Vendel Gergely

Órangyal-hóvirágzás

Föltámadott egy filozófus legott
szörnyűségről álmodozik;
létre akarja hozni gondjait:
a Pannon Királyságot.

Ölelget egy Leánykát:
a Szörnyeteg Riát.
Az Ő külön Birodalma (lenne)
egy Árva Tóba' szigetecske.

Ez a gondolat oly'
fekete (szörny), mint bagoly
egy galamb képébe
álcázva, öltöztetve.

Figyelj, honfi! Mit súg a zöld berek!
Figyeljen, aki hont szeret.
Ne álmodozz ébrenlétben;
repüljön az őrangyallelkenen!

Legyél éber, jól vigyázd
e "Szigetecske" hazát,
s gondjaidon engedd át
az Órangyal-hóvirágzást!

A Szörnyeteg víz alól felbukkan
fénylő-sisakosan,
és öleli a Riát,
aki visel káprázatos ruhát.

Bent a gondolat hollóruhát öltött,
s a Szörny is viseli a Felhő-köntöst.
Szavukban hízeleg a kacagás;
daluk is szörnyű mulatás.

Egykoron Vihar tépázta meg
ezt a hullámokkal vert szigetet,
de ha hiszel a Kacagásnak,

holnap - NEKED - ez sem marad.

s hiába mondasz igaz érveket,
lábad akkor csak lépeget.
Fölveheted a kegyelem-ruhát,
de hol leszen akkor a tanyád?

Ne higgy a varjú károgásnak,
űzd el a csábos mosolyát.
Te énekelj Igaz Dalokat
s viseld az ősi ruhád!

Lévai Wimmer Mária

Hóvirág

A téli erdők mélyén
fák látták a csodát:
a hideg, fagyos földön
kinyílt egy kis virág.

Jégfújó vad szelek
csenddé csituljatok, -
ha szirmaihoz értek,
halkan susogjatok!

Köd jár a réteken,
reszket a csillag is,
csak a vén Tél beszél,
s egy titkos sejtelem.

Dermesztő, hideg éjben
hófehér kis virág
fénye beragyogja
a téli éjszakát!

Bányai Tamás

Vilma kisasszony 2005. 11.

(naplórészlet)

Majdnem felhőtlen ég, a nyugatra távozó nap csak a sugarait viszi magával, melegét még itt hagyja nekünk egy darabig. Enyhe szellő fújdogál, el sem tudok képzelni ideálisabb időt, pedig reggelre - állítólag, mert egészen pontosan még most sem tudják megmondani - hozzánk is elér a Vilma nevű hurrikán. Ha a magja nem is, a széle biztosan átvonul rajtunk.

Nincs szükségünk ébresztőórára. Vilma megérkezett. Nyüsztésre ébrednek, mintha csapdába szorult állat vergődne kinkserves hangon. Remeg, rázkódik az ablak az ágytámla fölött, félő, hogy hamarosan üvegszilánkok borítanak el. Fölöttünk, a tetőn fémcipős ördögfiókák lejtenek szilaj táncot. A nappali szoba biztonságosabb. Az erkélyt, amit dolgozószobának használok, vékony ablaktábla védi, az üveg keretével együtt rázkódik, szerencsére nem szemből süvít az orkán.

Félek?

A ház biztonságos, harminc éve áll, látott már egy-két vihart. Igaz, nem ilyen erős hurrikánt. Csak a könyveimet, a komputeremet félttem. Felelőtlenség volt nem behordani mindent a nappaliba. Bekapcsolom a televíziót, kíváncsi vagyok, mit mondanak a meteorológusok. Egy felvillanó képet látok, három szót hallok, aztán sisterség. Áramszünet.

Kimerészkedek az erkélyre, kinézek az ablakon. A sarki villanypózna kidőlt. A megereszkedett, elszakadt vezetéket a szél tekergeti, mint cowboy a lasszóját. Ide hallani a fák jajgatását, ahogy recse-gve, ropogva szakadnak le az ágak. A

szemközti két pálmafát leborotválta a szélvihar. Mellettük másik három a földig hajol, mint esdeklő szolgálja szeszélyes, kegyetlen ura előtt. Aztán az egyik gyökere-restől kidől. A túloldalon egy családi házról mintha sárkányt eresztenének fel. A tető emelkedik, ahogy a tomboló szél alákap. A ház előtt kedvenc, öreg magnóliafám állja a sarat, bátran viaskodik a széllal.

A lépcsőházat három oldalról védi fal, a bejárati ajtóval szemben, két emelet között csak derékmagas vaskorlát. Az ajtó elé szoktam kiülni cigarettázni. Most is oda igyekszem, de hiába nyomom az ajtót, mintha mázsás súlyt helyeztek volna el mögöttem, amivel nem tudok megbirkózni. Az orkán pont szembekapja. A cigarettáról egylőre le kell mondanom.

Visszatérek az erkélyre, bár veszélyesnek tűnik. A magnóliafát legyűrte a szél. Keresztbe fekszik az úton, gyökere-restől csavarta ki a vihar. Az erkély alatt, majdnem a fal tövében apró madárka kapaszkodik a bokor szélcsapkodta ágába. A viharos erejű szél felkapja a madarat, szerencsétlen szárnya segítségével nélkül is száll. Végül - nagynehezen - földre ereszkedik, a fal tövében keres menedéket.

A vezetékes telefon még működik. Barátunk az észak-karolinai Winston-Salemből telefonál félóránként, ott persze van televízió adás. Tőle tudjuk meg: a hurrikán gyorsan halad, magja délidőben már kint lesz az óceán felett. Nem fog sokáig tartani. Délutánra a nap is kisüt. Ha az ablak mögül felnézek az égre, csak fekete, sűrű felhőket látok, félő, hogy nem bírják el az ég súlyát, ránk szakadnak mindent előntő vízáradattal. Most még csak hosszúra nyúlt esőcseppeket a

szórnak a szélnek. Kidőlt a sarki lámpa, az alatta álló autó alapos nagyjavításra szorul majd.

A meteorológusok ezúttal nem tévedtek. Késő délután van, és valóban kisütött a nap. Ha nem látnám a leszaggatott ágakat, villanyvezetékeket, a gyökerestől kicsavart fákat, a feltépett tetőket, táblástól betört ablakokat meg a szélszórta szemetet és törmeléket, mondhatnám: békés koraórszi táj tárul elém. A valóságban a nap fényes sugarai eszeveszett pusztítás nyomait ragyogják be. Elvégeztetett. Vilma kisasszony letette névjegvét.

A bátrabbak közé tartozom, én is kimerészkedek az utcára. A szél ereje jelentősen csökkent, s így talán nem is vagyok olyan bátor. Mások is kimerészkednek búvóhelyeikről, szemügyre venni, mi maradt meg, mi javítható, használható és mi az, amiről egyszer s mindenkorra le kell mondani.

Just stuff (csak holmik) - mondja valaki, nyilvánvalóan arra célozva, hogy az életen kívül minden más pótolható. Így vagy úgy. Nem vitatom igazát, bár azt is tudom, egyes tárgyak nagyon az ember szívéhez nőnek. Ismertem valakit, aki egy festményéhez az életénél is jobban ragaszkodott.

Ma a ház környékét is elhagyjuk. Még este kaptuk a telefont egyik közeli ismerősünktől: mobilházukat darabokra szedte a hurrikán, mindenük odaveszett. Illegálisan élnek itt, eddig csak hontalanok voltak, most már hajléktalanok is. És rajtuk kívül még hány százan?

Megyünk segíteni, menteni, ami még menthető. Az utat sok helyütt kidőlt fák torlaszolják, egyetlen közlekedési lámpa

sem működik, szinte kivétel nélkül mindet leszakította a vihar. Egy bevásárló központ előtt százak állnak sorba. Iható vízre és jégre várnak. Áramszolgáltatás nélkül rengeteg ételmisszer megy veszendőbe, üzletekben és otthonokban egyaránt, a jég nagyon kelendő cikk lett. Hiánycikk. Benzint sem lehet kapni, bár üzemanyag állítólag van bőven, de a kutak zárva vannak, áram nélkül nem dolgozik a pumpa.

Amerika. Huszonegyedik század. Ne adj isten egy háborút, ami nem ér véget fél nap alatt.

Hétágra süt a nap, a szél teljesen elcsitult már, ami elének tárul, majdnem idillikus. A kis tó tükre kéken feszül, partján iguána napozik. A település első mobilházának teraszára visszarakták a cserepes virágokat. Így az első benyomás: ünnepnapját élő, békés környék.

Aztán egy gyökerestől kidőlt pálmafát kell megkerülnünk. A következő mobilház teteje, két oldala hiányzik, mintha csak azért szedték volna le, hogy lakói az egész házban élvezni tudják a napsütést, jusson belőle a bútoroknak, szőnyegeknél, az összetört berendezésnek is. Akár egy összkomfortos piknik. De csak az első, gyors pillantásra, mert a szem azt is észreveszi rögtön, hogy a bútorok egymás hegyén hátán, a heverőn egy összetört tévékészülék, egy festmény karóba húzva az állólámpán, a konyha maradványait villanydrótok szövik át, a fürdőszoba helyén hófehér porcelán mosdó virít, a kád törmelékekkel tele.

Barátunk a konyhában - mely valami csoda folytán épen maradt, úgy ahogy persze, még ha tető nélkül is - a gáztűzhelyen főz. Mert a palackban még van gáz, és a tűzhely sértetlen. Lehet a

szomszédoknak vizet melegíteni, főtt ételt készíteni, kávéfőzni. És a szomszédok jönnek is. De nem csak a hibátlanul működő tűzhelyet használni. Segítséget is hoznak. Míg az asszonyok a tűzhely körül téblábolnak, a férfiak nekiveselkednek a meggörbült, földre taszított fémtetőnek. Ha jön az eső, legalább az a pár, esetleg megmenthető holmi legyen védve, tető alatt. Az erőlködés hiábavaló.

Közben jönnek a tűzoltók, alaposan átvizsgálják mindent. Aztán vörös papírt ragasztanak a mobilház falára, mely azt jelenti: a lakóhely életveszélyes, lakhatatlan és helyrehozhatatlan.

Nézem barátainkat. Állnak némán, tekintetük a sajnálkozó tűzoltókról otthonuk maradványaira téved. Látható érzelmek nélkül. Igaz, a sírás semmit sem segítene.

Horváth Beatrix

Változatlanul

Mint monoton gépek fullasztó zöreje
Úgy dobban a szív, s minden tompa ütem

Csattan az elmében.

Vágytalan percek morcos dőreje

Durrog a néma lélegzetben,

a sóhaj szűzen

Ül a lélek vermében.

Nem fúj a szél, nem járja táncát

Feldúlt hangyabolyként a

lét álmos örvénye

Szemtelen unalom a bilincsek

kulcsát csörgeti

Míg szürke képekben hanyagul tündököl

A változatlanság fojtó törvénye.

Rudnai Gábor

Tropaeum

/Nemzeti Múzeum, régészet /

Gyűlöld ellenséged reggel, délben, nonstop!
Neked ez diadal-, neki szégyenoszlop.
Fegyverét, ruháját póznára akasztod,
Gyermekek dobálják, leköpi parasztok.

Így is boldog lehet, hogy élve megúsza!
Száradhatna ő is ott, karóba húzva.
Vagy a feje volna dárdashegyre tűzve,
törzsét meg a lábát kutyák tépnék össze.

Pedig ő is ember, nem madárijesztő!
Hősiesen harcolt, noha csatavesztő.
Ilyen a túlélés? Hol marad a fair play?
Vagy szerencsejáték ez is, mint a ferbli?

Szántó Ilona

Örökség

Hagyd örökölni a földgolyót!

Hagyd örökölni az életet!

Az utókor végrendelete ez:

Órizd meg a várakat

s ne bántsod a házakat!

Folyó vizét ne piszkítsd be,

tenger kékjét ne vedd el!

Levegőt! Fényt! Energiát!

Göncölszekérre ne tégy rakétát!

Tékozló fiúk! Tékozló lányok:

Unokáitok jussát ne tékozoljátok!

Lelkes Miklós

Borsószem Királykisasszony

/Szegedi Katalin képeihez/

Ha elgurult minden más pillanat,
a kedves-kerek borsószem marad:
egy borsószem, gömbölyű semmiség,
egyedül őriz múlthoz hű mesét.

Zápor zuhog, eláll. Gyors facsigák
perdülnek tisztult kéken, zöldön át,
s a táj reményt, fényt gyűjt és rejteget,
s estét várnak földi csillagszemek.

A Borsószem, sok-sok párna alatt,
érezhetően mindig ottmarad.
Titkát kilesni hold hajolgat át:
fehér mosoly, örök kíváncsiság.

Ó, bábukskák, lépcsősor-kanyarok, -
Nagy Sietéstől hány öröm halott!
Miért nem Őt keressétek, kezek,
a van-nincs-tréfás csöpp Borsószemet?

Miért nem Őt, a Kicsit, aki itt
mesélhetné kereklő álmait,
s az Álommesét, melyből megterem
Végtelenre nevető végtelen?

S miért nem Őt, szívek, az Égi Lányt,
a Borsószemet megérző Talányt,
az Égit, mely úgy szól, mint szerelem,
s szívet szív felé fordít kedvesen?

A választ tudom, - s hiába tudom
lépcsősorokkal meghajszolt úton,
de verseimben itt maradsz velem,
Végtelenre nevető végtelen.

Kulimár János

Táj több dimenzióban

Még nem csillog a smaragdzöld
színben surranó tiszta víz.
Hajnali köd száll alá a tavakig,
s roppant csendből terem az új íz.

Már nem szikrázik a porhó,
eke nyomán bomlik a fekete márvány.
Gyantaillatú fenyesek között
avar alól ébred a tavaszi "járvány".

Turista indul, hátán otthona:
vágom én is, hogy vele legyek,
hogy láthassam amint szép időben
kirajzolódna a zempléni hegyek.

Évszázadok küzdelme tengernyi
vészt és kalandot sodor e tájra.
Talán csak Cselebi a török utazó
emlékezne valami illanó bájra.

Föntről nadrágszív a kanyargó Tisza,
partjára piros tetős falvak sora fér
hova turista késő este
ezernyi szép emlékkal tér.

Tavaszi pillanat

Tavaszi hangok: semmivel nem
keverhető lágymelódiák...
Beszélget halkán egy fiú
s egy lány: két szerelmes kis diák.

Rubint Ágnes

Éjszaka

Vágyak ringatása
édes csók ajkunkon
feledésbe nem merülő
csendes suttozás
az alkony dallama.

Az egykori ölelés
szívekben megmarad,
hiába tűnik el életek sora
csendes vallomásban forr
a csillagos éjszaka.

Egyetlen élet is elég,
ha valóra válhat
a küldetés és sors
álmok kapujában
megpihen fáradt életünk.

Tétlen szemlélődés a jelen

Földemen az ár
teret ad önmagának
s én tétlenül szemlélem
a pusztítást,
melyet emberi mivoltom tesz;
de ha szívembe nézek
féltést látok,
őszinte aggodalmat
a Zöld Pokolért,
mert mit tesznek vele
hová hajtják le fejét
ha kiirtják háza mellől a kertet
szíve melegsége
fagyba burkolózik,
mint szeme, ha behunyja,
halott lesz, mint én
kényszer-szülte Sorsom súlya alatt.

Sárközi Árpád

Azt a verset

"Csak azt sajnálom,
hogy teli bőronddal
kell elmennem."
Bartók Béla

Öregedésem biztos jele,
ötvenöt után , hatvan felé...
Már nem akarok mindenáron
híres ember lenni: Bánom!
Verset is "csak" azért írok
régől fogva - s amíg bírom
magamnak esdeklő imát -,
legyen mit mormolnom lefekvés után.

De azt a verset még nem írtam meg,
melytől az álmom könnyebbedett.
Amelyben úgy szakadnak föl a gondok,
mint hegedű húrokról az akkordok.

Azt a verset még nem írtam meg!

Tavaszcím

Tavasz melegében
a kis harkály felderül.
Kipp-kopp, kipp-kopp, titi-tá,
távíratoz rendületlenül.
Elküldi az MTI-nek
élni milyen jó.
Lombot hajt a vén diófa
s kosárba hull a dió.

N. László Endre

Katica és a Katicák

*"Kati, Kati, kiáltja a rét,
és a kislány kinyújtja kezét:
Tenyerébe csiklándoz a fény
s huncut mosoly csillan a szemén..."*

Régen elszállt már életemből Tündér Ilonának és társnőinek szelíd őzek vontak kristályhintaja. Kidőlt már olyan fák hosszú sora is, melyek egykor alig voltak magasabbak nálamnál. Elköltöztek az iskolatársak, a jó barátok, a legtöbbjüknek már a nevére sem emlékezem! Sajnos, a saját tapasztalatomból tudom, milyen különös egy kincstár az emlékezet, mely néha éppen az igazgyöngyöt veti ki és a szemetet gondosan megőrzi.

Bizony megeshet ez bárkivel!

Az én koromban már igen gyakran elhalványul vagy megbicsaklik az emlékezet, akárcsak a faluról jött szűzlány karcsú, szép bokája a város aszfaltján, ahol újra járni tanul első túsarkú cipellőjében. Már annak a kislánynak a vezetéknevére sem emlékszem, akit először pusziltam meg és puszilt meg engem, s amikor egymásra néztünk, fényes nappal csillag gyúlt a szemünkben. De hát hogyan és mikor kezdődött a mi szép gyerekszerelmünk Kati-Katicával?

Akkor, amikor Pestről kiköltöztünk Rákosszentmihályra és ott béreltünk egy szép kertés családi házat. Miután a kertet egykettőre felderítettem, és azt is fölfedeztem, hogy a gazdag szomszédék magas, időtől fekete deszkakerítésének egy darabja kijár, s így majd bármikor átmehetek észrevétlenül Simándi néniék nagy, parkszerű kertjébe, melyre a képzeletem mindig óserdőt pingált. Annak felderítését mégis későbbi idő-

pontra halasztottam.

Nem is tudom, miért hittem azt, hogy a padlásunk talán kísérteteket és más csodákat rejteget? Bizonyára azért, mert éjszaka mindig motoszkálást hallottam a fejem fölött! Másnap egyedül maradtam a házban, s a padlás titkainak felderítésére használtam ki ezt a ritka alkalmat. Először azt láttam meg, hogy millió és millió porszem táncol a padlásablakon benyilázó fényben, aztán a fülledt félhomályban a szerteszét heverő könyveket, melyekkel a ház előző lakója egyáltalán nem törődhetett, így hát csak az egerek meg néhány hozzánk betévedő galamb voltak a könyvtárosok, s egyúttal az éjszakai neszek okozói. Csakis ők lehetnek, mert alapos kutatás után sem sikerült kísértetekre, de még nyomaira sem bukkanom! A piszkos - és az említett "könyvtárosok" által megjelölt - könyvek azonban mindenféle didergető kísértetekenél inkább felkeltették a kíváncsiságom. Aztán, amikor csak tehettem, fellopakodtam poros, kincses királyságomba. Később erről tudomást szerzett édesanyám, mert mindig fülig maszatosan, összepiszkolt ruhával bukkantam elő onnan. Tudta ő mindig, hogy nem a kertben piszkítottam be magam és ruhám annyira. Szigorú képet vágva hozzá, és még szép fejét is megcsóválta, amikor bezárta a padlásajtót és a kulcsot eltette valahová.

- Kint gyönyörű idő van, ragyog a nap, illatoznak a virágok, és torkuk szakadtából dalolnak a madarak. Te meg ezen a piszkos, poros padláson játszol?

- Anyuka, miért zártad be az ajtót? Olyan sok érdekes könyv van ott - mondtam szinte sírva. Ő megsimogatta buksi fejem, majd így szólt:

- Mosakodj meg szépen, mert ha apád meglát, azt hiszi, felcsaptál kéményseprő inasnak!

- De hát... - próbáltam tiltakozni.

- Nincs semmiféle, de hát! Ha lesz rá időnk, majd rendet csinálunk azon a padláson, az értékes könyveket letisztogatjuk, a vacakokat elégetjük. Amit az egerek és a galambok hagytak ott, azt szépen összesöpörjük és lehordjuk. Amikor már rend lesz, feljárhatsz majd a padlásra, ha ott jobban érzed magad, mint odakint.

Ez ellen nem lehetett apelláta. Ha édesanyám valamit ilyen határozottan kimondott, annak úgy kellett történnie még akkor is, ha éppen néger gyerekek vagy görögdinnyék potyogtak az égből. Ő legalábbis szentül hitte ezt.

Mentem hát és tetőtől talpig lemosakodtam a mosdótál - naponta melegített - vizében, bár ezt ugyanúgy nem szerettem, mint a gyerekek, s főként a fiúk többsége.

- Na, mutasd magad! - hagyta abba édesanyám a tésztagyúrást. Elégedett lehetett velem, mert nagyon szépen mosolygott:

- Így már egészen más vagy, s nem téveszthetlek össze senkivel. De miért sírsz?

- Nem sírok, szappan ment a szemembe. De hát édesanyámat nem lehetett becsapni. Mindjárt tudta, hogy padlásbéli királyságom és a könyveket siratom. Tisztában volt vele, mit jelent nekem a könyv, mióta megtanultam olvasni? Legalább annyit, mint éhes kutyának egy jó mócsingos csont. De belefogott a legkedvesebb mesémbe, így aztán gyorsan megvigasztalódtam, mert ráadásul - búfelejtőnek - mézet és diót kevert nekem össze egy kis pohárban. S mi tagadás, ez feledtette is velem a padlást, meg a szétdobált, poros könyveket.

Járkáltam a kertben, ahová már odaköltözésünket megelőző ősszel segítettem édesapámnak gyümölcsfákat meg ribizlibokrokat ültetni. Mindegyik megéledt, ám gyümölcs nem mutatkozott egyiken sem. Tudtam, hogy arra még

legalább két-három évet kell várnom, míg rám kacagnak majd az első érett cseresznyék és meggyek. A fű viszont majd a derekamig ért és tele volt virággal. Csak hát egyedül voltam, unatkoztam és visszamentem a konyhába. Édesanya mindjárt gondolta, mi bajom lehet?

- Unatkozol! - állapította meg. Kis játszópajtások kellenének. Ne félj, hamarosan lesznek, sok gyerek van ebben az utcában, fiú is meg lány is. Lassan összeismerkedsz velük, aztán már nem fogsz többé unatkozni.

A tanulást egyáltalán nem emlegette, hiszen kitűnő kisdíák voltam, de neki elsősorban gyerek. A saját gyakorlatából tudta, hogy a gyerek első joga az, hogy a szó legszorosabb értelmében gyerek lehessen. Ebéd után fogtam magam és kiálltam a kapuba, de utca hosszát nem láttam egy fia gyereket sem. Már vissza is akartam menni édesanyámhoz.

- S akkor...!

Akkor láttam meg azt a körülbelül velemkorú kislányt a szemben levő ház előtti kiskertben. Talán húsz méter választott el tőle. Mintha már is kezdett volna valóra válni az, amiről imént édesanyám beszélt. Majdnem biztos voltam abban, hogy ez a kislány lesz az egyik pajtásom. Szőke hajára aranyport szitált a nap...

S nekem azonnal megtetszett.

A fiúkkal igen gyorsan összebarátkoztam, de leánypajtásom eddig még igazán nem volt. Éppen csak megnézegettem őket az osztályban, főként a három legszebbet, a két Ilonkát és Jucikát.

De ez az aranyhajú a házuk kiskertjében, jobban megtetszett, mint az a három osztálytársam együttvéve. Pedig közelről nem is láttam, egy szót sem beszélünk még egymással. S az is lehet, hogy nagyon szeplős. Talán az se nagy baj, Szeretni fogom, ha barátom lesz.

Az önmagammal folytatott beszélgetés után már valóban csak a nagy elhatározás hiányzott, de az sem váratott sokáig magára.

- Oda kell mennem hozzá, és aztán...? Aztán majd kiderül, hogy egyáltalán szóba áll-e velem? Nem lesz-e nagyon felvágós?

Azt láttam, hogy már észrevettt. Tudja, hogy percek óta figyelem. Ám zavartalanuk játszott tovább, mert hát mi mást csinálhatott volna? Én voltam a fiú, nekem kellett kezdeményeznem. Összeszedtem minden bátorságom, átugrottam az utat szegélyező árkot és már ott is álltam a kerítésüknél, de közben mintha megcsappant, teljesen elfogyott volna a merszem. Pedig... pedig most meg kell szólítanom a kislányt... Tudhatja, hogy csak miatta jöhettek ide, tehát ismerkedni szeretnék vele. Ha semmit sem mondok, még kukának gondol, és jót nevet rajtam. Nem, az nem lehet! Édesanyám nem tévedhet. Ő olyan, mint egy tündér, aki a jövőbe lát és akár csodára is képes a kislány kedvéért. Most meg kell szólítanom a szőke kislányt.

- Szerbusz. - mondtam ki végre. Ő nem válaszolt. Talán felvágásból, de talán csak azért, mert nagyon lefoglalta őt a játék, amihez egy dalocskát énekelgetett:

"Kati vagyok én is, kicsi bogaram,
szép mesét is mondok, ne légy szótalan.

Ne félj tőlem, katicabogár,
ide röppenj, tenyeremre szállj!"

Éneklés közben kis tenyerét nézte, és azon egy kis piros bogarat, egy katicát... Bűvös erejű dalocska lehetett, amit énekelgetett, hiszen a hívott bogárka már a kezecskéjén is volt.

- Szerbusz! - ismételt meg valamivel hangosabban a köszönést, de választ még mindig nem kaptam.

A kislány tenyeréből a felfelé tartott ujjacskája leghegyére mászott igen gyorsan a katica, s onnét aztán a magasba

röppent. A kislány, akinek a dalából már a nevét is tudtam, akkor végre vissza-köszönt:

- Szerbusz. Azért nem köszöntem mindjárt, nehogy a katicabogarat megjesszem, mert akkor nem jön vissza hozzám.

Ez a váratlan bizalmas közlés annyira meglepett, hogy néma maradtam, de Kati érdeklődni kezdett:

- Ti, ugye, csak most költöztetek ide?

- Igen, alig két hónapja. Hallottam, mit énekelte a katicabogárnak. Nagyon tetszett.

- Örülök, hogy tetszett. Édesanyámtól tanultam. Azért is szeretem a katicabogarakat, mert engem is Katicának hívnak. És téged? - kérdezte kedvesen.

- Én Laci vagyok, Nagy Laci. Játshatok veled? - tettem hozzá a bemutatkozáshoz mindjárt az engem legjobban érdeklő kérdést is.

S attól a pillanattól kezdve már volt is egy nagyon szép kis barátnőm, aki nem volt se szeplős, se felvágós. Abban a pillanatban megszerettem az eddig végtelenül unalmasnak talált Rákosszentmihályt is. Katica igenjével szinte megváltozott körülöttem a világ. Minden olyan szelíd, békés és nyugodt lett. Május meleg illata áradt felénk mindenből. Még csak sejtettem akkor, de évek múlva már tudatosítottam, hogy minden fiúnak szüksége van már kora gyermekkorában egy-egy hétpöttyös bogárkára és egy Katica vagy más nevű kislányra ahhoz, hogy felnőttként is boldog lehessen... Abban és a következő évben önfeledten eljátszottunk mindent, ami csak az eszünkbe jutott, de legkedvesebb játékunk a katica-röptetés maradt, s ezért egyre tökéletesítettük. Hogyan is?

Gyerekszívem kis királynője kötelességemmé tette, hogy tavasztól őszig - egy üres gyufásskatulyába téve - "szál

lítsam" neki a katicabogarakat, hiszen ők voltak legkedvesebb játékunk nélkülözhetetlen kellékei. Hogyan is játszottunk velük és egymással? A dobozból kivettem egy kis bogarat és vigyázva arra, hogy baja ne essen, óvatosan meg kellett puszilnom akkor, amikor az már Katica tenyerén volt. Így persze több jutott a csókból a kislány kezére, mint a katicabogárra. Utána ő is pusztit lehelt rá, aztán röptette. Pár nap múlva már a bogárka startja helyét, tehát Katica ujjá hegyét is meg kellett csókolnom. Azt hiszem ez már az én újításom volt, amin ő annyit módosított, hogy ő is megcsókolta utánam a saját ujjacskája hegyét. Így váltottunk - közvetve - csókot. S ebből született az én lovagi kézcsókom. Így csókoltam először kezét egy Katica nevű kislánynak, s említtem nevén akkor is, ha emlékeimbe beleröppen abban a régi vagy egy-egy katicabogár képében.

Egy őszi napon, amikor hiába kerestem a kis pöttyös bogarakat, nem találtam egyet sem, a kislány így szólt hozzám:

- Csókold meg a katicám!

Először csak értetlenül bámultam.

- Hol van? - kérdeztem.

- Te buta, hát a hajamban. - és valóban volt ott kettő is, de csak valamiféle műanyagból. Azért a pusztit ők is megkapták. Az ősz végén már végképp eltűntek a katicák, de a mi legkedvesebb játékunkat nem hagyhatta velünk abba még a tél sem. Eljátszottuk mi a katica-játékot a kis pöttyös nélkül is. Hogyan? Egy sötét téleleji délutánon kérdi tőlem Katica mosolyogva, mintha nem tudta volna előre mit felelek:

- Mit szeretnél csinálni? Akkor már nem jöttem zavarba:

- Katicát puszilni.

- Kicsit vagy nagyot? - huncutkodott a kislány. Máskor aprócska tenyerét tartotta elélem: - Látod a katicát? - kérdezte, bár üres volt a keze. S én akkor már "vettem

a lapot":

- Látom hát! - csókoltam bele a tenyerébe, majd sorra csókoltam ujjacskáit is. Hát lehetett ilyen kívánságot megtagadni? Nemsokára már a kislány arcán, fülén "jelent meg" a katica, a szent ünnepen pedig már üde kis száján, s nem egyszer, sokszor... S ha volt is közelünkben valaki a felnőttek közül, akkor sem maradtunk pusztit nélkül. Katica megpusztilta saját ujjá hegyét és a számhoz nyomta, mire én is megcsókoltam. Hát így kezdtünk csókolózni. Már nem a kisbetűs katicát csókoltam, hanem a nagybetűset, az én legigazibb Katicámat. A kis pöttyös bogárkának köszönhettem őt. No meg az ő kacér kis ötletének.

Ez az ártatlan gyermekszerelem csillogtatott délibábót a szemünkbe. Ilyen gyermekszerelemből jut mindenkinek mint a napfényből, aki nem áll árnyékba... Szilveszter estéjén átjött hozzánk Katica. Arca piros volt a hidegtől, szeme vidáman csillogott. Szüleim előtt átölelte a nyakam, hirtelen megcsókolta a szám, aztán vidám kacagással szaladt haza.

Apám csak nézett, de az édesanyám mosolygott, s a tekintete ezt üzenete nekem:

- Na, ugye megmondtam? Elalvás előtt leírhatatlanul boldog voltam, s úgy éreztem, sikerült észrevétlenül beosonnom a legszebb álmok mellézárt kapuján.

Zaicsek Balázs

Amiért élni érdemes

Csak azért ne keress új napot,
Hogy legyen egy holnapod,
Amit magadnak hazudsz,
Inkább varázsolj, ha tudsz,
Egy pillanatot, percet,
Amiért elepedhetsz,
Amiért keresnél száz napot,
Hogy ne hazudj holnapot!

Oláh Tamás

Gyógyfürdő

A derengő ködfátyol könnyeket ad,
a foszladozó vattapaplan alatt
a fürdő fáradt vendégei bújnak,
minden tétlenül egybefolyva árad,

friss fuvallat lehelete nyitja meg
egy pillanatra a pára köntösét,
s ahogy eloszlik a végtelenség,
a víz tükre csupaszon didereg,

vörösödve, súlytalan áznak, lebegnek,
az őselem ölen a természetes testek,

a semmiségen át most előtűnnek,
mint egy másik létezés bús árnyai,
a fürdőzők merev, fakó arcai
kitárva a rejtegetett lelkeket,

varázslat lepleiben
békességgé oldódik
mi világnak idegen
és csendesen elmúlik
a gyötrő fájdalom
mint a sötét álom.

2005.11.20.

Puskás Kolozsvári Frederic

Mire vársz?

robbanásig feszült csend
mint egykor a nagy bumm előtt
ilyen az örökkévalóság
vagy csak eltompult agyad foglyaként
vársz egy égi szóra némán
lélegzet-visszafojtva
talán jobb lesz ezután
talán lesz még ezután
keserédes mosoly életed alkonyán
hangtalan de fájdalmasan éles
mint borotvapenge mely vérered után kutat
remegve mégis holtbiztosan
ahogy elmerülsz a kavalkádban
önvalód feneketlen tavában
mint a gyöngyhalász
kutatod szüntelen a sötét iszapot
az igazgyöngyre vágsz
miért és mégis mire vársz
az életet élni kell nem érteni
egyszer élünk vagy ilyesmi
ne várj a jelre légy te magad
vedd észre te vagy a börtön és a rab
törd át bátran a gátakat
de ha nem akarsz úszni az árban
simán fordítsd el kulcsod a zárban

Németh Erzsébet

Kártyaparti

Dermedő folyó
hínár-hazugsága
fonja be arcomat.
Partra dobva a tét:
vergődő holnapom.

S kártyáit osztja
az alkonyat.
Surrognak a lapok,
ketyeg az idő,
vesztésre álló éjszakát
kontráz a hajnal. -

Hervadó rózsaként
lehull a Nap.
1998.

Kovács Sándor

A naftalin nem használ

Ritmussá feslik az Idő.
Szürke szövetébe
Múlt-lárvák esnek,
Ásítva kikelnek
Magány-molylepkeként,
Élet-cérnákat rágnak szét.

Nem tudod, mikor tiéd a szál,
S a naftalin sem használ
Ellenük.

Hazám

Homályba fordult fuldokló-magam
Belsejéből még pendül az élet
Citerája,
Még játssza a csendnek édes hangjait,
Úgy, magyaros-szomorún,
Ha fáj a
Szívurok, miben én vagyok és hazám,

Két keserű-szavú legény.

Hideg reggel

Tollatlan magányra ébredtek a fák,
Hajnal didereg, kék a szája széle,
Kócos Napot várva, fázva toporog,
Talpat vág a Fagy hideg penge-kése,
Feljajdul a Hajnal, fény-könnyet zokog,
A Nap is riadtan kapja fel fejét,
S vörös vér fröccsen felhő-vattás égre.

Rőt sebet sietnek gyógyítani az
Ébredező, ibolyaszín angyalok.

Huncut reggel

A Reggel papucsba csoszsan a folyosón,
Álom-bilincsek a lábain; ólom-ón,
A Nap felhő-dunyhája alól figyel,
Hogy az Éj, apró hajnaldarabját cipeli,
Fénysugarak fejjel mennek az ablaknak,
Megrázzák fejük, ahogy visszapattannak,
Narancs-színű, dús üstökük rezeg s
ragyog.

Nevetnek. Tudják, a paplanom alatt már
Én is ébren vagyok.

Németh Dezső

barkafakadás van

hitünk feltámad
barkafakadás van
forrásos erdőben
bimbókebles ágak
szerelmes ringását
szereti el a szél

hitünk feltámad
madaras ághegyén
cinkekék dalokkal
teleszótt kertekben
nyitott tenyeremben
melegszik a remény

Bíró László

Mintha meglőtték volna

folyik itt minden tisztesség álnokság
tömegben fröccsen az ember-keverék
csalódás-sápadt élet-tagjainkban
megáll az esély de a hit menne még

mindennapi koncert ez a szegénység
szimfóniája csontjaimban zörög
gyorsan kábító valóságot kínál
egy díler a sötét versraktár mögött

ha nagy a baj mintha meglőtték volna
az áldozat odakap a szívéhez
érdes problémák síkárják éneket
de a gond már nem tör meg csak megélez

Jámbor János

Ismerem, szeretem

Ismerem e földet, melyet lábam tapos,
Köszöntöm a kertek alatt az alkonyt.
Ismerem itt a levegőnek összes illatát,
Becézek minden rétet, szép határt.
Mert én ismerem, szeretem.

Ismerem a Köröst, mely lustán ballagó,
Hallgatom az erdőt, mert nekem dalol.
Ismerem a tornyot a városnak órét,
Sajátomnak érzem az összes zörejét.
Mert én ismerem, szeretem.

Ismerem az itt élőket és történetüket,
Minden reggel a felkelő napnak, ünnep.
Ismerem az utcáknak a rótt, vén kövét,
Őrzöm örökre szép Vésztlőmnek nevét.
Mert én ismerem, szeretem.
Amíg csak élek.

Baráti Molnár Lóránt

Telefirkált ég

- anno dei 1936, Federico Garcia Lorca álma -

Telefirkálta az eget
telefirkálta versekkel
a spanyol alkonyat
ultramarinkék virághalmok
virágai illatoznak
(a lehetetlen lehetőségek fölött)

az álom az álmod
szédületed romjai voltak
mindezek márványlapok
ontották magukból
a cervantesi don quijote-i csendet
arabeszk díszű templomok
harangjai kongtak csak kongtak
(álmodban lépkedett egy fény-hadsereg)

álmodban aranyló fény kavargott
(Velázquez ecsetje újra megfestette
álmodban az elfelejtett világokat)
de felébredtél a házmester
kiáltására ajtódon kopogott
"szenyor Lorca kérem írja meg
a mai napra rendelt verset!"

(és nemzetes Ady úr fekete zongorája
is klimpírozott ébredésedet várva
aztán azt hitted a versek
akár templomi áhítatok
holott valójában a szüzek a kurtizánok
lázasát bujtogattad
és elszáradt álombeli fekete rózsává
váltak a versek
akár az a zalkamátés alias
lukácstábornokos
forradalom szabadságharcfele is)

Bayer Béla

Szerelem opálgömbje

Ott, a lélek lankáin,
zölddé édesült ez a tavasz is.
Szellemünk izmait s elmémnek
minden próbálkozását lényegítve egygé.
Esett, de ez se vehette végét derűdnek.
A hajnal pillanatait, lévén
csupán az átmeneté, úgy éltem át,
mint Schopenhauer
elhatározásainak sorozatát.
Átnyúltunk egymásba, tudva,
hogy tisztaságunk nem pusztá adekváció.
Bomlott bennem a gitárhúr mintegy féltucatja,
s összekalapozott létemnek
minden rezdülése ott volt veled.
A reptér forgatagában úgy voltál magad,
hogy veled én ott voltam. Látod?
Már magamra gondolni is bátorodom.
Bevallani neked az esetetek énekét.
A lélek orgiáin tobzódó szavakat.
E verssorokban vagyok ott veled.
Markomban önnön szegénységünk,
el merek mosolyodni mégis.

*

Éltem asszonyt, mímelt csodát,
cafka ajkak rúzsbfóráját,
hamis húron harmóniát,
de a szerelem opálgömbjét
csak veled bábálhattam.

Németh Erzsébet

Tavaszdik

A bazsarózsa bibéje bizsereg,
balzsamos varázslat járja át.
Dúdolva széttárja szirmait:
hogy vágyait lássa a világ.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.
Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Rudnai Gábor

Hurrá!

Kitárt torok -
diktátorok
hangolható hangszere.

Kell egy Vezér!
Nagy a veszély.
Amíg beszél,
bárki beszél,
oda a harmónia.

Vagy ezzel
tesztel?

Se teória,
se teketória!

Fogdmegeknek int a cere-
mónia-
mester.

Telefon

- Hello! Tökjő! Szuper! Oké!
A hang Ézsaué, a mobil Jákobé.

Képlet

$\sinus + \cosinus = \text{asinus}^*$

*asinus=számár (latin)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.